

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1975/2023
23.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Војводине из Новог Сада, кога заступа Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5059/22 од 26.01.2023. године, у седници одржаној 23.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5059/22 од 26.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5059/22 од 26.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2274/21 од 29.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужени да јој за период од 01.06.2018. године до 31.05.2021. године, исплати на име исхране у току рада износ од 93.636,00 динара (од чега је 77.986,25 динара главница, а износ од 15.649,75 динара законска затезна камата обрачуната на дан вештачења, односно на дан 24.03.2022. године), као и припадајућу затезну камату на износ од 77.986,25 динара почев од 25.03.2022. године до исплате, на име регреса за коришћење годишњег одмора износ од 102.226,49 динара (од чега је 84.770,21 динара главница, а износ од 17.456,28 динара законска затезна камата обрачуната на дан вештачења, односно на дан 24.03.2022. године), са затезном каматом на износ од 84.770,21 динара почев од 25.03.2022. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка са каматом. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка у износу од 84.000,00 динара. Ставом трећим изреке, тужиља је ослобођена обавезе плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5059/22 од 26.01.2023. године, делимично је преиначено решење о накнади трошкова поступка садржано у првостепеној пресуди и одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног

поступка преко износа од 36.000,00 динара са каматом, у преосталом делу одбијена је жалба тужиле као неоснована, потврђена првостепена пресуда у преосталом делу и одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију су благовремено изјавила тужила због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује као о посебној ревизији применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата на име накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од јуна 2018. године закључно са мајем 2021. године. Одлуке нижестепених судова, којима је одбијен тужбени захтев за исплату наведених накнада, у складу су са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Из ових разлога, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, односно нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 11.06.2021. године, а побијана вредност предмета спора је 162.756,46 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужиле недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић